

Evangelí del diumenge de la setmana XV de durant l'any: El bon samarità

Evangelí i comentari del diumenge de la setmana XV de durant l'any. “Estima els altres com a tu mateix”. Cal que l'amor sigui visible i tangible. Reclama fets concrets que ajudin a posar remei a les necessitats específiques del proïsme.

Evangelí (*Lc 10, 25-37*)

Llavors, un mestre de la Llei es va aixecar i, per posar a prova Jesús, li va fer aquesta pregunta:

—Mestre, què haig de fer per a posseir la vida eterna?

Jesús li digué:

—Què hi ha escrit en la Llei? Què hi llegeixes?

Ell va respondre:

— Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb totes les forces i amb tot el pensament, i estima els altres com a tu mateix.

Jesús li digué:

—Has respost bé: fes això i viuràs.

Però ell, amb ganes de justificar-se, preguntà a Jesús:

—I qui són els altres que haig d'estimar?

Jesús va contestar dient:

—Un home baixava de Jerusalem a Jericó i va caure en mans d'uns bandolers, que el despullaren, l'apallissaren i se n'anaren deixant-lo mig mort. Casualment baixava per aquell camí un sacerdot; quan el veié, passà de llarg per l'altra banda. Igualment un levita arribà en aquell indret; veié l'home i passà de llarg per l'altra banda.

Però un samarità que anava de viatge va arribar prop d'ell, el veié i se'n compadí. S'hi acostà, li amorosí les ferides amb oli i vi i les hi embenà; després el pujà a la seva pròpia cavalcadura, el dugué a l'hostal i se'n va ocupar. L'endemà va treure's dos denaris i els va donar a l'hostaler dient-li:

—Ocupa't d'ell i, quan jo torni a passar, et pagaré les despeses que facis de més.

Quin d'aquests tres et sembla que es va comportar com a proïme de l'home que va caure en mans dels bandolers?

Ell respongué:

—El qui el va tractar amb amor.

Llavors Jesús li digué:

—Ves, i tu fes igual.

.....

Comentari

La conversa entre Jesús i el mestre de la Llei escau amb el tipus de diàleg habitual entre els mestres d'Israel. Jesús no respon directament a la qüestió, sinó que li pregunta quina resposta donaria ell mateix sobre

què fer per a heretar la vida eterna. Ell contesta, molt encertadament, unint un text del Deuteronomi sobre la primacia de l'amor a Déu (cf. *Dt* 6, 5), amb un altre del Levític sobre l'amor al proïsme (cf. *Lv* 19, 18). Sabia perfectament quina era la resposta teòrica d'allò que havia demanat a Jesús, però la seva pregunta no va ser supèrflua. Moltes vegades passa que no n'hi ha prou amb conèixer la doctrina; les dificultats es plantegen sobre la manera de portar-la a la pràctica. En aquest cas, la qüestió que no estava clara és qui caldria considerar com a “proïsme” i, per tant, objecte de l'amor.

Jesús li respon ara amb una paràbola on parla d'un sacerdot i un levita que havien passat de llarg davant un viatger a qui uns saltejadors havien robat tot i deixat malferit, “però un samarità que anava de viatge va arribar prop d'ell, el veié i se'n

compadí.” (*Lc 10, 33*). El samarità, entendrit, reacciona: “S’hi acostà, li amorosí les ferides amb oli i vi i les hi embenà; després el pujà a la seva pròpia cavalcadura, el dugué a l’hostal i se’n va ocupar. L’endemà va treure’s dos denaris i els va donar a l’hostaler dient-li: «Ocupa’t d’ell i, quan jo torni a passar, et pagaré les despeses que facis de més»” (*Lc 10, 34-35*).

L’amor ha de ser visible i tangible. Reclama fets concrets que ajudin a posar remei a les necessitats específiques del proïsme. Per això, després de plantejar la paràbola, Jesús demana a l’interlocutor: “Quin d’aquests tres et sembla que es va comportar com a proïsme de l’home que va caure en mans dels bandolers?” (*Lc 10, 36-37*).

La pregunta de Jesús no és “innocent”. En el llenguatge de l’Antic Testament, el “proïsme” (en hebreu,

“re’a”) no és qualsevol ésser humà, sinó el que pertany al propi poble. Certament el sacerdot i el levita hi pertanyien. Cap dels seus contemporanis, però, hauria dit que un samarità fos el seu “proïsme”. Jesús posa en un compromís el seu interlocutor en preguntar-li quin d’aquests tres (el sacerdot, el levita o el samarità) era el proïsme del malferit. El mestre de la Llei, per no dir el que semblava obvi, malgrat impensable per a ell –“el samarità”–, recorre a un circumloqui: “El qui el va tractar amb amor”.

“L’actualitat de la paràbola resulta evident –comenta Benet XVI– (...) No trobem també al nostre voltant persones explotades i maltractades? Les víctimes de la droga, del tràfic de persones, del turisme sexual; persones destrossades interiorment, buides al mig de la riquesa material. Tot això ens afecta i ens crida a tenir els ulls i el cor de qui és proïsme, i

també el valor d'estimar el proïsme”.

[1]

La paràbola de Jesús és provocativa. A la pràctica, qui va ser “el qui el va tractar amb amor”? Certament, el samarità va ser veritable proïsme d'aquell home. També ho va ser l'hostaler. Ell va ser qui es va encarregar durant molts dies de guarir-li les ferides fins que sanessin, d'atendre'l quan calo de preparar-li aliments que li resultessin apetitosos i l'ajudessin a recuperar les forces. Tot això sense protagonisme, servint ocult. Com assenyala el Papa Francesc, “l'amor, després de tot, mai no podrà ser una paraula abstracta. Per la seva mateixa naturalesa és vida concreta: intencions, actituds, comportaments que es verifiquen al viure quotidià”. [2]

[1]Joseph Ratzinger-Benet XVI, *Jesús de Natzalet. Primera part. Des del baptisme en el Jordà a la Transfiguració*, Barcelona: Editorial Claret, 2007, p. 239-240.

[2]Papa Francesc, *Misericordiae vultus*, n. 9.

Francisco Varo

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelis-del-
diumenge-de-la-setmana-xv-de-durant-
lany-el-bon-samarita/](https://opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelis-del-diumenge-de-la-setmana-xv-de-durant-lany-el-bon-samarita/) (15/03/2026)